

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. S/2015/0026 van 24 maart 2015
in de zaak 1415/0070/SA/3/0064

In zake: de **LEIDEND AMBTENAAR** van het **Agentschap Onroerend Erfgoed**,
afdeling West-Vlaanderen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Veerle TOLLENAERE
kantoor houdende te 9000 Gent, Koning Albertlaan 128
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

verwerende partij

*Tussenkommende
partijen:*

1. de **stad TIELT**, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen
2. het **college van burgemeester en schepenen** van de **stad TIELT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Frank VANDEN BERGHE en Tim DIERYNCK
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, President Kennedypark 4A
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 17 oktober 2014 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen van 28 augustus 2014.

De deputatie heeft het administratief beroep van de nv PAVAMO, hierna de aanvrager, tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de stad Tielt van 22 april 2014 ontvankelijk en gegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de aanvrager een stedenbouwkundige vergunning verleend onder voorwaarden voor het bouwen van appartementen en ondergrondse autostaanplaatsen na het slopen van bestaande gebouwen en het rooien van alle bomen.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 8700 Tielt, Sint-Michielstraat 1 en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie K, nummers 0958S, 0958V en 0966R.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend, maar heeft wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partijen betreffende de vordering tot schorsing is vervat in hun verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 10 februari 2015, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Olivier COOPMAN die loco advocaat Veerle TOLLENAERE verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Evi MEES die loco advocaten Frank VANDEN BERGHE en Tim DIERYNCK verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.27 VCRO verhindert bij regelmatige oproeping de afwezigheid van de verwerende partij de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De stad Tielt, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen, en het college van burgemeester en schepenen van de stad Tielt verzoeken met een aangetekende brief van 27 november 2014 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 19 januari 2015 de tussenkomende partijen toegelaten om tussen te komen in de debatten betreffende de vordering tot schorsing en vernietiging.

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van de tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

IV. FEITEN

1.

Op 15 oktober 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de nv MATEXI PROJECTS bij de tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van ondergrondse autostaanplaatsen en appartementen met buitenaanleg na het slopen van bestaande gebouwen en het rooien van alle bomen (bouwrijp maken van het terrein)”*.

De tweede tussenkomende partij weigert stilzwijgend een stedenbouwkundige vergunning.

De nv MATEXI PROJECTS tekent tegen deze stilzwijgende weigering op 3 april 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 30 mei 2013 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 4 juni 2013 bezorgt de nv MATEXI PROJECTS aangepaste plannen, waarbij vier parkeerplaatsen worden geschrapt en de overige vier parkeerplaatsen op eigen terrein worden teruggetrokken, om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar. De verwerende partij beslist op 27 juni 2013 om het beroep in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen overeenkomstig de gewijzigde plannen.

De tussenkomende partijen vorderen met een aangetekende brief van 19 augustus 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van verwerende partij van 27 juni 2013. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0772/SA/3/0732 en met een arrest van 24 maart 2015 met nummer S/2015/0029 werd in dit dossier de heropening van de debatten bevolen.

De eerste tussenkomende partij vordert met een eenzijdig verzoekschrift van 16 augustus 2013 de burgerlijke rechter om de nv MATEXI PROJECTS *“bij wijze van voorlopige maatregel het verbod op te leggen om alle werken, zowel het rooien van de bomen, de sloping van de gebouwen als het oprichten van nieuwe gebouwen uit te voeren totdat de Raad voor Vergunningsbetwistingen of de milieustakingsrechter uitspraak zou hebben gedaan over het door de Stad ingestelde verzoek om de uitvoering van de vergunning te schorsen/alle werken te staken”*.

De Voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk verklaart met een beschikking van 16 augustus 2013 de vordering van de eerste tussenkomende partij ontvankelijk en gegrond. De nv MATEXI PROJECTS heeft tegen deze beschikking derdenverzet aangetekend.

Het derdenverzet wordt op 31 oktober 2013 gegrond verklaard, waarbij de bestreden beschikking van 16 augustus 2013 wordt bevestigd, *“...met dien verstande dat de daarin genomen voorlopige maatregel (met inbegrip van de dwangsom) slechts geldt totdat de milieustakingsrechter uitspraak heeft gedaan...”*.

De tussenkomende partijen dienen op 29 augustus 2013 een milieustakingsvordering in, die als ongegrond wordt afgewezen op 31 oktober 2013. Tegen deze beschikking hebben de tussenkomende partijen hoger beroep aangetekend bij het Hof van Beroep te Gent.

2.

Op 14 januari 2014 (datum van de verklaring van volledigheid) dient de aanvrager bij de tweede tussenkomende partij een quasi identieke aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van ondergrondse autostaanplaatsen & appartementen met buitenaanleg na slopen van bestaande gebouwen en rooien van alle bomen – bouwrijp maken van het terrein”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 17 december 1979 vastgestelde gewestplan ‘Roeselare-Tielt’ gelegen in woongebied.

De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 23 januari 2014 tot 21 februari 2014, worden geen bezwaarschriften ingediend.

De brandweer van de stad Tielt brengt op 25 januari 2014 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 30 januari 2014 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Onroerend Erfgoed West-Vlaanderen brengt op 11 februari 2014 een ongunstig advies uit.

De gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 16 april 2014 een voorwaardelijk gunstig advies.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad Tielt weigert op 22 april 2014 de stedenbouwkundige vergunning aan de aanvrager en motiveert zijn beslissing als volgt.

De aanvrager van de vergunning tekent tegen deze beslissing op 27 mei 2014 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 25 juli 2014 om dit beroep gegrond te verklaren en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden.

Na de hoorzitting van 19 augustus 2014 beslist de verwerende partij op 28 augustus 2014 om het beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden.

Dit is de bestreden beslissing.

De tussenkomende partijen hebben met een aangetekende brief van 22 oktober 2014 ook een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld . Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1415/0088/SA/3/0108.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

De verwerende partij noch de tussenkomende partijen betwisten de ontvankelijkheid van de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing. Het ontbreken van excepties ontslaat de Raad niet van de plicht om de ontvankelijkheid van een beroep ambtshalve te onderzoeken. De Raad is echter van oordeel dat vermeld onderzoek slechts aan de orde is wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

Luidens artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing enkel bevelen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partij ernstige middelen aanvoert die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

A. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partij omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

14. Door de bestreden beslissing bestaat een ernstige dreiging dat erfgoedwaarden verloren gaan.

Bij het verlenen van het advies stelde het Agentschap Onroerend Erfgoed op het punt “Archeologie” vast dat de aanvraag zich bevindt in een plangebied op het kruispunt van de Stedemolenstraat en de Sint-Michielsstraat. Historisch gezien maakt dit bouwblok deel uit van de oudste kern van de stad Tielt. De stedelijke gebieden kenmerken zich door een hoge graad van activiteiten en bebouwing, in vele gevallen met een archeologische neerslag als resultaat. In de bodem van het perceel waarop de aanvraag betrekking heeft dreigt het eventuele aanwezige erfgoed onherroepelijk verloren te gaan. Gelet op de archeologische verwachting, achtte het Agentschap Onroerend Erfgoed het noodzakelijk dat een eventuele realisatie van het nieuwbouwproject wordt voorafgegaan door een archeologisch onderzoek.

In het advies van Onroerend Erfgoed van 11 februari 2014 werd op het punt “Archeologie” voorwaarden opgelegd:

...

Hieruit blijkt dat op het terrein waarop de aanvraag betrekking heeft een grote kans bestaat dat archeologische relictten in de bodem aanwezig zijn waardoor het eventuele aanwezig archeologische erfgoed onherroepelijk dreigt verloren te gaan.

Het Agentschap Onroerend Erfgoed legde, in het kader van de aan haar toebedeelde kerntaken (zie hieronder), hieromtrent de nodige voorwaarden op om een dreigend verlies van deze archeologisch erfgoedwaarden te voorkomen.

Naast het uitvoeren van een prospectie, waarvan de deputatie dit wel als voorwaarde opneemt in de bestreden beslissing en m.a.w. erkent dat een prospectie moet worden uitgevoerd, wordt ook voorzien dat in het geval relevante archeologische sporen worden aangetroffen (en een behoud in situ niet mogelijk is) een volwaardige archeologische opgraving dient te worden uitgevoerd waarbij de bouwheer de nodige tijd en financiële middelen dient te voorzien.

Artikel 3, 5° van het decreet van 30 juni 1993 van het archeologisch patrimonium definieert een archeologische opgraving als:

“de aanwending van wetenschappelijke technieken waaronder men doelbewust de ondergrondse of aan de oppervlakte of onder water aanwezige archeologische monumenten opspoort, blootlegt en onderzoekt”

Voor een dergelijke opgraving dient voldoende tijd en (financiële) middelen te worden voorzien om een volwaardige archeologische opgraving te kunnen uitvoeren.

Het heeft geen enkel nut om eerst een prospectie te laten uitvoeren om, in het geval archeologische sporen worden aangetroffen, vervolgens geen of geen ernstige/volwaardige archeologische opgraving te kunnen (laten) uitvoeren. Er anders over oordelen zou met zich meebrengen dat de tijd en de geleverde inspanningen m.b.t. de opgelegde voorwaarde omtrent de prospectie weinig zin hadden.

Door in het advies van Onroerend Erfgoed van 11 februari 2014 een voorwaarde op te leggen waarbij de bouwheer de nodige tijd én financiële middelen moet voorzien om een volwaardige archeologische opgraving mogelijk te maken indien relevante archeologische sporen worden aangetroffen, wordt niet alleen vermeden dat de opgelegde voorwaarden m.b.t. de prospectie volkomen nutteloos worden, maar ook dat de aangetroffen relevante archeologische sporen onherroepelijk zouden verloren gaan zonder dat een volwaardige archeologisch opgraving voorafgaand aan de werken zou hebben plaatsgevonden.

15. Onroerend Erfgoed is een Agentschap van de Vlaamse overheid dat het onroerend erfgoed onderzoekt, inventariseert, beheert, beschermt en de informatie hierover ontsluit (zie het besluit van de Vlaamse regering van 14 mei 2004 tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap zonder rechtspersoonlijkheid Vlaams Instituut voor het Onroerend Erfgoed, onder meer artikel 3, 2°).

Deze kerntaken wordt door de bestreden vergunningsbeslissing aan het Agentschap ontnomen, omdat de stedenbouwkundige vergunning (waarbij het mogelijk wordt een ondergrondse parkeergarage te realiseren waarbij een aanzienlijk oppervlak van de op vandaag weinig geroerde grond wordt vergraven) wordt verleend met uitsluiting van de voorwaarde dat, in het geval relevante archeologische sporen worden aangetroffen en een behoud in situ niet mogelijk is (na het uitvoeren van de met de voorwaarden opgelegde prospectie), de bouwheer de nodige tijd en financiële middelen moet voorzien voor een volwaardige archeologisch opgraving voorafgaand aan de werken.

Onroerend Erfgoed formuleerde een advies onder voorwaarden m.b.t. het aspect archeologie.

In casu maakt de uitvoering van de stedenbouwkundige vergunning zonder dat als voorwaarde wordt opgenomen dat de bouwheer de nodige tijd én financiële middelen moet voorzien om een volwaardige archeologische opgraving voorafgaand aan de werken, in het geval relevante archeologische sporen worden aangetroffen en een behoud in situ niet mogelijk is, mogelijk te maken en aldus archeologische relictten zouden kunnen verloren gaan of worden beschadigd, een ernstig nadeel uit in hoofde van Onroerend Erfgoed.

Door het in de bestreden beslissing uitsluiten van de “laatste” voorwaarden m.b.t. het aspect “Archeologie” waarbij de bouwheer de nodige tijd en financiële middelen moet voorzien om een volwaardige archeologische opgraving mogelijk te maken voorafgaand

aan de werken, worden de andere eerdere vermelde voorwaarden m.b.t. de uit te voeren prospectie (die door de deputatie wel worden erkend en opgelegd) nutteloos in het geval archeologische sporen worden aangetroffen en dreigt een deel van het onroerend erfgoed (alsnog) verloren te gaan.

Op deze wijze worden de kerntaken van het Agentschap Onroerend Erfgoed, hoewel deze op het eerste gezicht niet in het gedrang zouden worden gebracht omdat de voorwaarden m.b.t. de prospectie in de bestreden beslissing worden opgelegd, ernstig verstoord waardoor het Agentschap Onroerend Erfgoed (bij het uitvoeren van haar taken) een ernstig nadeel ondervindt.

16. Het aangevoerde nadeel is zonder enige twijfel onmogelijk te herstellen. Indien relevante archeologisch sporen worden aangetroffen maar nadien door de bouwheer niet de nodige tijd en financiële middelen worden voorzien om een volwaardige archeologisch opgraving mogelijk te maken voorafgaand aan de uit te voeren werken, zullen de archeologische relict en een uniek stuk erfgoed verdwenen zijn, minstens zou de taak van Onroerend Erfgoed quasi onmogelijk nog kunnen worden uitgevoerd indien de ondergrondse parkeergarage werd gerealiseerd en er onmogelijk nog een volwaardige archeologische opgraving voorafgaand aan de werken kan worden uitgevoerd.

Het zal niet meer mogelijk zijn om het beleid van de verzoekende partij (zoals het onderzoeken van de archeologische relict, het ontsluiten van informatie, het beschermen ervan conform artikel 13 e.v. archeologiedecreet, de daaraan gekoppelde rechtsgevolgen,...) verder te zetten en haar bestuursopdracht uit te voeren (zie onder meer Rvvb 1 oktober 2013, nr. S/2013/0227 in de zaak 1213/0468/SA/3/0432; Rvvb 26 februari 2013, nr. S/2013/0039 in de zaak 1112/0904/SA/3/0813).

17. De onmiddellijke uitvoering van de bestreden beslissing houdt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in voor de verzoekende partij."

2.

De verwerende partij heeft geen nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend en lijkt het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofd van de verzoekende partij dan ook niet te betwisten.

3.

De tussenkomende partijen voegen niets toe aan de uiteenzetting van de verzoekende partij en verwijzen verder naar de uiteenzetting in het eerste onderdeel van het eerste middel van hun verzoekschrift in de samenhangende zaak met rolnummer 1415/0088/SA/3/0108, waarin zij onder meer de schending aanvoeren van het materieel motiveringsbeginsel en de formele motiveringsplicht omdat de verwerende partij niet afdoende geantwoord zou hebben op het ongunstig advies van de verzoekende partij wat de erfgoedwaarde betreft.

Het middel van de verzoekende partijen in de voorliggende zaak zou de schending van dezelfde beginselen aanhalen en hetzelfde middel betreffen. Om die reden stellen de tussenkomende partijen dat het nuttig voorkomt dat beide zaken worden gevoegd, zodat de Raad de bestreden beslissing in zijn totaliteit en in één keer kan toetsen, in het bijzonder voor wat betreft het erfgoedaspect.

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St.* VI. Parl, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moet de verzoekende partij doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

De verzoekende partij dient aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaat of dreigt te ondergaan, wat inhoudt dat zij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die de verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft. Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

In hoofde van een bestuurlijke overheid (zoals de verzoekende partij) kan er bijkomend echter slechts sprake zijn van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel indien de bestreden beslissing de uitoefening van de overheidstaak of de bestuursopdracht waarmee die overheid belast is, verhindert of in ernstige mate bemoeilijkt en indien de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de werking van haar diensten in die mate in het gedrang zou brengen dat zij haar taken als overheid niet meer zou kunnen uitoefenen. Het nadeel van een bestuurlijke overheid kan daarom niet zonder meer gelijkgeschakeld worden met het nadeel dat private natuurlijke personen of rechtspersonen dienen aan te tonen.

2.

Met een mailbericht van 2 februari 2015 deelt de raadsman van de aanvrager, de nv PANAMO, mee dat de bestreden beslissing niet zal worden uitgevoerd tot er een uitspraak is over de vordering tot vernietiging. Tevens wordt opgemerkt dat de nv PANAMO geen eigenaar meer is van de betrokken percelen en dat ze, zij het onder een ontbindende voorwaarde, werden verkocht aan een sociale huisvestingsmaatschappij.

Hoewel het voornemen van de aanvrager om geen uitvoering te geven aan de bestreden beslissing hangende de procedure voor de Raad het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de verzoekende partij middels de voorliggende vordering tot schorsing wenst te voorkomen, op zich niet wegneemt, kan de schorsing van de bestreden beslissing enkel bevolen worden indien deze voor de verzoekende partij nog enig nuttig effect kan hebben.

Een uitspraak over de vordering tot vernietiging kan, gelet op de concrete omstandigheden van het dossier, naar het oordeel van de Raad volstaan om de belangen van de verzoekende partij te

vrijwaren, dit laatste vanzelfsprekend in zoverre de Raad ten gronde kan vaststellen dat hiertoe in het licht van artikel 4.8.2, tweede lid VCRO aanleiding bestaat.

Aangezien niet is voldaan aan de voorwaarde van artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO dat de schorsing enkel kan worden bevolen als de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, verwerpt de Raad om die reden alleen al de voorliggende vordering tot schorsing.

B. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoende aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde. In dezelfde zin is de Raad van oordeel dat, mede gelet op de huidige stand van het dossier, er voorlopig geen redenen zijn om het voorliggende dossier samen te voegen met de samenhangende zaak met rolnummer 1415/0088/SA/3/0108.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 24 maart 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,

met bijstand van

Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER